

Sotilaallinen vuosi Venäjällä.

(Artikkeli "Sotilaallinen vuosi Venäjällä", on suomennos Venäjän Soviettiin hallituksen virallisesta, Soviettiin hallituksen lähetystön, jonka päänenä on Ludvig Martens, julkaisemasta lehdestä "Soviet Russia". Uskon, että tämä kirjoitus auttaa työläistovereitani, laajemmin ymmärtämään, mistä merkityksestä on sotilaallinen liike ollut Venäjän, ja kaikkien maiden työväen liikkeille. Ponistuksillaan, ovat Venäjän työläiset vapautaneet itsensä ja nyt taistelevat he koko maailman työväestön vapaustaistelua, koko maailman kapitalistista imperialismia vastaan. Tässä kirjoituksessa kerrotaan tapahtumista jouluk. 29 p. saakka. Tätä suomentaessani, tammik. 25 p., ovat Sovietin joukot ottaneet melkein kaikki tärkeimmät Mustan ja Caspian, kuin myöskin Azovin meren satamat ja Siperiassa vallitsevasta asemasta, eivät kapitalistiset lehdet mainitse mitään, josta päättäen tilanne on edullinen Sovietin joukoille. (Suom. Huomautus).

Vuosi 1918, oli luonteeltaan vallankumousvuosi, jota ei voida pohtia sotilaalliselta näkökannalta. Siellä ja täällä, kautta koko entisen Venäjän keisarikunnan laajan alueen, Itä meresta Tyyneen mereen ja Jää meresta Mustaan mereen, myöskin Transcaspiassa ja Turkestaniassa, järjestämätöntä taistelua, Sovietin asestettujen joukkojen ja vasta-vallankumouksellisten välillä käytiin äärimmäisellä kiivaudella.

Punaista armeijaa ei noina varhaisina aikoina voida pitää minkäänlaisena, varsinaisesti sotatoimiin järjestettynä joukkona, joka toimii tarkasti laadittujen suunnitelmien mukaan. Ne joukot olivat puhtaasti vallankumouksellisia luonteeltaan, talonpoikain ja työläisten synnyttämiä, joitten yleisenä tarkoituksena oli hajaantuneitten vanhoillisten joukkojen hävittäminen, siten estäen niitä yhdi stymästä yhdeksi, voimakkaaksi vasta vallankumoukselliseksi joukoksi.

Käytännöllisesti, Punaset v. 1918 huolimatta taistelunsa järjestämättömästä luonteesta Val-

kosia ja Liittolais hyökkääjiä vastaan, täydensivät suuren, sotilaallisesti tärkeän tehtävän. Heidän yhtämittäinen toimintansa ja heidän ylikuonnolliset uhrauksensa, vakavain tappioiden uhattessa, estivät hyökkääjiä muodostamasta yhtä eheää rintamaa Venäjällä, toiseksi, kiitos Venäjän vallankumouksellisen armeijan etuvartiston loistavalla ja reippaalle taistelulle, joka oli Soviettiin Venäjän ainoa, todellinen taisteleva joukko, varsinaisesti järjestetty.

Jo varhain v. 1919, Soviettien päällikkökunnalla oli käytettävänään hyvin, varustettu ja harjoitettu 750,000 miehen armeija, jossa vallitsi hyvä kuri ja jota johtivat kokeneet ja luotettavat kenraalit ja upseerit. Yhtä suuri lukumäärä sotilaita varustettiin reserviin. Ja tämän armeijan täytyi alkaa v. 1919, todellinen sotilaallinen liike hyökkääjiä vastaan, sotatekniikan mukaisesti ja sen sotataitoiset osas tot ovat vähitellen ottaneet punakaartien paikat, usealla Venäjän tais telukentällä.

Jälkeen edellisen vuoden valmistelukautta, Soviettiin Venäjä alkoi taistelun v. 1919, ollen sotinakaartien paikat, usealla Venäjän taistelumalla, joilla vihlliset hyökkäsivät.

Kauhein ja luja-aikeisin sota, jota maailma on koskaan kokenut, alkoi Venäjällä Suur-valtoja ja Venäjän verenhimoisia taantumuksellisia vastaan, huolimatta siitä, että samat Suur-vallat vasta olivat juhlineet voitostaan Saksan ja Itävallan yli ja että arvoton ja hedelmaton aselepo-sopimus oli allekirjoitettu, ajaen maailman rauhan asiaa, jota heidän politikoitsijansa suunnittelivat ja joka rauha Kansojen liiton täytyi myöntää maailman verta vuotaville ja uupuneille kansoille . . . Vuotta 1919 voidaan pitää uuden suur-sodan alkamis vuotena Euroopassa ja Aasiassa.

Sota Venäjällä perustui puhtaasti puolustukseen, hyökkäyksellä. Puolustukseen itseään, Soviettiin Venäjän täytyi hyökätä, päätehtävänä ollen hyökkääjien tuhoaminen. Se oli vaikea tehtävä

Sovietti Venäjän päällikkökunnalle. Ensinnäkin, voidakseen täydentää menestyksellisesti joukkojen keskityksen, päällikkökuntaa kohtasi suuri vastus tilanteesta, johon vanha hallitus ja sen jälkeen Kerenskin hallitusa olivat jättäneet rautatiet ja muut kulkuvälineet. Oli yleinen puute rautatie vaunuista, vetureista ja tarpeista, joilla olisi voitu korjata vasta-vallankumouksellisten hävittämät rautatiet ja vahingoittuneet sillat. Oli puute koneenkäyttäjistä ja ammatti taitoisista työläisistä, joista suurin osa otti osaa taisteluun hyökkäjiä vastaan, tai kuolivat yliluonnollisissa ponnistuksissa vallankumouksen varhaisina päivinä. Jällellä olevat rautatie työläiset, kuten asemapäälliköt ja heidän apulaisensa, sähköttäjät ja erikoisesti henkilöt jotka olivat vastuunallaisissa tehtävissä sekavassa rautatie järjestelmässä, olivat enimmäkseen vanhan hallituksen virkailijoita, jotka vaikka kokeneita, olivat, jos eivät absoluuttisesti taantumuksellisia, niin ainakin jäseninä puolueissa, jotka olivat Sovietti hallitusta vastaan. Heidät täytyi panna pois vähitellen ja ottaa tilalle henkilöitä, jotka paremmin vastasivat sota-ajan vaatimuksia. Sotatoimiston tykistö-osasto, ymmärtäen lähellä olevan Sovietti Venäjän tiukan saarron, kohtasi mitä vaikeimman tehtävän, saada haltuunsa tarpeellinen määrä aseita ja ampuma tarpeita, miljoonia käsittävälle armeijalle, joka Venäjän kansan täytyi luoda lähimmässä tulevaisuudessa.

Toiseksi, komisaariaatti oli velvoitettu valmistamaan tykkäänään uuden varustamis suunnitelman, vasta synnytylle armeijalle, ampuma- ja ruokatarpeisiin nähden, pitää mielessään kuuluisaa Napoleonilaista neuvoa "armeijat liikkuvat vatsallaan". Armeijan terveys osasto oli mitä valitettavimmassa kunnossa. Ei ollut riittävää määrää lääkäreitä, ei siteita, lääkkeitä eikä kirurgien tarpeita. Huuhausaineita ei ollut olemassa jälkeen v. 1918 ja haavoittuneet olivat pakotettuja joutmaan kaikenlaisten leikkausten alaiseksi ilman nukuttamista, joka merkitsee hirveitä kärsimyksiä.

Ilmailu käytännöllisesti hävitettiin vallankumouksen aikana. Suurin osa ilmailu osaston jäsenistä olivat vanhoillisia ja yhyivät anti-Sovietti liikkeeseen. Oli puute moottoreista ja lentokoneista. Ei ollut riittävästi tarpeita, jotka olivat välttämättömiä sotajoukon ilmailu osaston paran-

tamiseksi, jota ilman kaikki liikkeet nykyisessä sodan käynnissä ovat mahdottomia. Mutta huolimatta kaikista näistä vastuksista ja ylipääsemättömistä esteistä, joita Sovietti Venäjän viholliset synnyttivät, Venäjän vallankumouksellisten mieliala säilyi, johtajain loppumaton tarmokkuus ja toiminta kyky, kansan harvinainen lujuus ja maan loppumattomat luonnonrikkauudet.

Venäjän talonpojat ja työläiset vakaasti päättivät taistella lop puun asti maailman imperialismia vastaan, joka uhkasi "Liittoutuneen Sovietti tasavallan" olemassa-oloa ja he voittivat kaikki vastukset ja innokkaimmalla mielenlilalla, jota historia on koskaan tuntenut, he pääsivät vuoteen 1919, josta tuli loistokkain vuosi Venäjän vallankumouksessa, vuosi käsittäen sarjan Sovietin nuorten joukkojen loistavia voittoja itäisen ja läntisen imperialismin yhdistyneistä voimista.

Sotilaalliset liikkeet Venäjällä v. 1919 voidaan jakaa neljään pää-osaan: (1) Sovietin armeijan keskittämiseen; (2) Kolchakin armeijan etene-miseen länsi puolelle Ural vuoristoa; (3) Denikinin nopeaan liikkeeseen kohti Moskovaa, samalla aikaa Judenichin hyökkäyksen kanssa Pietaria vastaan; ja (4) hyökkäjäin yleisen kukistumiseen, joka käytännöllisesti lopetti sisällis sodan Venäjällä, lyötyjen vihollisten nopeasti-paetessa kaikilla rintamilla.

V. 1920 kohtaa Venäjän ja liittolaiset vastakain, joka merkitsee mahdollista sotaa Venäjän osalle, ulkonaista vihollista vastaan.

Palatessaame sotilaalliseen tilanteeseen v. 1919 alussa, lyödämme hyökkäjäit täysin varustautuneina yhleiseen hyökkäykseen, Moskova ollen heidän sotila allisena päämääränään. Yksinkertaistuttaaksemme tilanteen ymmärtämisen lukijoillemme, jaamme koko Venäjän taistelu linjan, joka käsittää 13 rintama, kuten enemmmin olemme kuvanneet, (katso "Soviet Russia'n" no. 13) viiteen osaan, nimittäin: (1) Muurmanski-Archangelin rintama; (2) Siberian rintama; (3) Turkestanian rintama, pitkin Persian rajaa; (4) Etelä-Venäjän, eli Denikinin rintama; ja (5) Läntinen rintama, joka käsittää Puolan, samoin kuin Itämeren maakuntainkin taistelu linjan ylös Suomen lahteen.

Arvioidessaan Sovietin armeijan kokonais voiman ei enempää kuin 750,000 ja pitäessään en sotilaallista arvoa alapuolella arvostelun, liitto-

lais yhtymän soillas virkailijat tulivat siihen johdopäätökseen, että Bolsheviki vastaiset joukot ovat kyllin voimakkaita alkamaan hyökkäyksen. Kolme Kolchakin Siberian armeijaa, jotka onnistuivat yhtymään v. 1918 Czechoslovakien kanssa keraali Gaidan johdolla, muodostivat tärkeän sotajoukon, arviolta noin 300,000 miestä, joitten pää-maja oli Vladivostokissa, liittolaisten sotajoukkojen ja meriväen heitä suojellessa. Englantilais-Ameriikkalais-japanilaiset joukot suojelivat Siberian rautatie linjaa ja muitakin kulkuvälineitä Kolchakin toimivain armeijain takana. Yleensä liittolaisten apu vapautti Kolchakin armeijan palveluksesta vallatuilla alueilla, tehden mahdolliseksi käyttää kaikki Siberialaiset rykmentit, samoin kuin osan liittolaistenkin joukoista, punasta armeijaa vastaan. Samalla aikaa Brittiläiset Indiassa ja Persiassa tekivät täydellisiä valmisteluja hyökkäystä varten Venäjän Turkestaniin. Tämän liikkeen piti alkaa kahdelta suunnalta. Yksi armeija piti lähettää läpi Afganistan, Afghanistalaisten mahdollisella avustuksella ja yhtyä Bokharan Emirin (Bokharan hallitsija) kanssa, joka oli Soviettien vihollinen. Toista armeijaa valmistettiin hyökkäämään Persiasta, pitkin Persian rajaa, sen päämääränä olleen Transcaspian rautatie linja Krasnovodskista, Caspian meren rannalla, Kushkiin, itään Afganistan rajalta.

Etelä-Venäjällä, kenraali Denikin armeija myöskin valmistui hyökkäykseen, sen voimat olen noin 250,000 miestä, lukuun ottamatta liittolaisten joukkoja, jotka olivat keskitettynä Odessa, josta tuli heidän liikkeittensa keskus Mustalla merellä. Liittolaiset ja osa Denikin joukkoja, jo joulukuussa 1918 alkoivat hyökkäyksen kohti Kieviä, yhdistyäkseen Kaskka kenraali Krassnoffin joukkojen kanssa, jotka etenivät kohti Kieviä Rostovista, Donin varrella.

Että Denikin oli valmis hyökkäykseen, huomataan hänen aikuisesta menestyksestään Caucaasiassa. Tammikuun 9 p. onnisui hän lyömään Sovietin joukkojen etuvartio joukot kahtia Kuma joella. Kaikkiaan bolsheviki vastaiset joukot eivät käsittäneet enempää kuin 300,000 miestä Etelä-Venäjällä.

Läntinen rintama ei synnyttänyt mitään huolia. Puolan armeijan hitauden tähden. Kuitenkin tä-

män rintaman pohjois osalla, jälkeen Punasten epäonnistuneen hyökkäyksen kohti Viroa, kenraali Judenich järjesti vasta-vallankumouksellisten luoteista armeijaa, noin 60,000 miestä, jonka armeijan Englanti asesti ja rahasti.

Archangeli-Muurmannin rintamalla liittolaiset joutuivat Sovietin armeijan tykistön hurjan pommituksen alaiseksi, jonka vai kutuksesta Punaset alkoivat hyökkäyksen. Liittolaisten joukot tällä alueella arvioitiin 14,000 mieheksi. Liittolaisten ilmoitus osasto, raportteeratessaan Punasen armeijan tilanteesta, ei huomannut kaikkein tärkeintä asiaa, kun he huomasivat, että Punanen armeija kasitti 750,000 miestä, eivät he tieneet, että Venäjän armeijan pää-maja (parhaat aivot uudesta, samoin kuin vanhastakin Venäjän armeijasta, joka suli vallankumouksen ensi henkäydestä) oli valmiiksi suunnitellut ja varustanut, yleisen hyökkäys liikkeen alkamisen, Kolchakia vastaan Siberiassa. Armeijan täsmällisestä voimasta oltiin tietämättömiä Moskovassa, mutta varmaankaan Sovietin sotavirkailijat eivät olisi kyenneet täydentämään suunnitelmiaan, jos heillä olisi ollut ainoastaan 750,000 miestä käytettävänä. Kolchakia vastaan Siberiassa, eivät he voineet lähettää vähempää kuin 600,000 miestä ensimmäiselle linjalle ja reservissa he olivat pakoitettuja pitämään myöskin 600,000 miestä, yhteensä 1,200,000 miestä liikkeitä varten Siberiassa. Voidakseen alkaa hyökkäyksen Denikiniä vastaan, täytyi heillä olla, ei vähempää, kuin 600,000 miestä kentällä ja reservissä Etelä-Venäjää varten 600,000 miestä, joka tekee armeijain lukumäärän kummallakin rintamalla yhteensä 2,400,000 mieheksi.

Nämät laskelmat perustuvat Kolchakin ja Denikin voimiin ja nykyaikaisen sotatekniikan periaatteisiin, jonka mukaan menestyksellistä hyökkäystä varten, täytyy panna kaksi kertaa niin paljon miehiä rintamalle ja reserviin myöskin, kuin on vihollisen käytettävänä. Hyvästi järjestetty armeija ei koskaan toimeen pane minäkäänlaisia sotilaallisia liikkeitä, ilman voimakasta reservi joukkoa. Huolimatta tosiasiaista, että Sovietin armeijan täytyi toimia taistelu linjain sisäpuolella, jonka sotatiede sanoo tarvitsevan vähemmän joukkoja, niin Punaset ottaen huomioon huonot kulkuvälineet ja heidän sotilaallisen pää-

määränsä, vihollisen tuhoamisen hyökkäyksellä, olivat pakoitettuja käyttämään kahta vertaa suurempia joukkoja kuin heidän vihollisensa. Täytetään Puolan rintaman, Sovietin pää-maja staapilla oli valmiina noin 100,00 miestä ja Jude-nichia vastaan varovaisuuden vuoksi 125,000 miehen armeija oli varustettu, jotka olivat reservi sotilaita muilta rintamilta, tuotu silloin, kun Sovietin armeijat menestyksellisesti hyökkäsivät Kolchakkia vastaan Siperiassa ja Denikinä vastaan Etelä-Venäjäällä. Tällainen joukkojen muuttaminen ei heikentänyt edellisiä liikkeitä.

Pohjois-Venejällä toimi noin 50,00 miestä.

Turkestanian armeijaa voidaan noina päivinä pitää kokonaisuudessaan ei vahempää kuin 150,000 miestä käsittävänä. Yhteen laskemalla kaikki joukot, Sovietin armeijan hyökkäyksen hetkellä, voidaan armeijan kokonais lukumäärää pitää noin 3,000,000 miehenä, jota liittolaisten päämajassa ei ymmärretty.

Tammikuun 20 p. Ufan kaupunki kukistui Sovietin armeijain edessä ja voitokkaat Punaset ajoivat Venäläis-Chechoslovakien joukot Zlatustiin, 140 mailia koilliseen. Punaset uhkasivat Orenburgin kaupunkia ja Ataman Dutoff luovutti kaupunkin, perääntyen pohjoiseen. Ranskalaiset ja Brittiläiset joukot lähetettiin nopeasti auttamaan lyötyä Siperian armeijaa ja kaikki reservi sotilaat Siperiassa muutettiin länteen, josta johtui bolsheviki vastaisen armeijan osittainen menestys Tobolskin governmentissa. Vaikka sanomalehdet eivät maininneetkaan mitään, josko ameriikkalaiset joukot ottivat osaa sotilaallisiin liikkeisiin Siperiassa, eli ei, niin ameriikkalaisten joukkojen kokonais menetykset Siperiassa, Washingtonin tiedonannon mukaan, olivat 314 miestä, joista 3 upseeria ja 133 miestä kuoli erillisistä syistä.

Samalla aikaa Kolchak voitti Omskin hallituksen ja kenraali Denikin, kenraali Krasnoff, Donin kasakkain johtaja, sekä toistenkin bolsheviki vastaisen joukkojen johtajat, antoivat hänelle tunnustuksensa.

Vasta jälkeen, kun Kolchakin etenevä armeija ensi kerran pysäytettiin vakavilla tappioilla, alkoivat Englannin sanomalehdet puhua Sovietin joukkojen kasvavasta voimasta ja Lontoon Times, jo tammikuun 20 p. 1919, julkaisee sähkösanoman Omskista, jossa mainitaan, että bolsheviki keskittävät 2,000,000 miehen armeijaa

toimimaan Siperiaa ja Etelä-Venäjää vastaan.

Liittolaisten toiminta pohjois rintamalla, maalis- ja huhtikuun aikana v. 1919 alkoi kiinnittää Sovietin Kenraali Staapin huomiota ja samalla aikaa kun joukkojen keskittäminen Kolchakkia vastaan, täydellistyi voimakkaaksi ja sitkeäksi vasta-hyökkäykseksi, alkoi Punasten hyökkäys kohti Onegaa, joka myöhemmin voimistui täydellisellä menestyksellä.

Sillä aikaa Kolchakin Siperian armeija jakaantui kolmeen eri osaan ja melkoisesti vahvistetuna, taas alkoi hyökätä ja eteni nopeasti länteen, edeten keskimäärin 7 mailia päivässä, tunkeutuen toukok, alussa aina Bugulma-Bogoroslaniin asti, Samarassa.

Nyt oli tarpeellista, Kolchakin etenemisen Moskovaan, jatkuvalle menestykselle, päästä yhteistoimintaan Denikinin armeija kanssa, jota vieläkin uudelleen järjestettiin, jälkeen vakavien tappioiden Caucaasiassa. Samalla aikaa Ukrainassa ja Crimissä, Punasten erinäiset joukot olivat kovassa taistelussa Petluran, Donin, ja Kuban kasakkain kanssa, eikä mitään vakampia Sovietin armeijan liikkeitä tapahtunut Denikinä vastaan. Vallankumouksellinen liike, joka puhkesi Odessassa ja muutamat kapinat Ranskan laivastossa, pakoittivat liittolaiset luopumaan Odessasta, joka nyt joutui Sovietin Käsiin. Tätä menestystä ei voida pitää minään sotilaallisena tärkeytenä. Se oli puhtaasti paikallista liikettä, jota avusti alkuperäisen punasen armeijan erinäiset osastot, jotka toimivat Ukrainalaisia vastaan. Oli ilmeistä, että Sovietin armeija ei ollut vielä keskittänyt joukkoja riittävästi, kohtaamaan Denikinin hyökkäystä, joka liittolaisten ja Kolchakin armeijain hyökkäyksen menestyksen rohkaisemana, nopeasti varusti voimakasta hyökkäystä pohjoiseen. Grigorieffin kavallus myöhemmin aiheutti Odessan joutumisen uudelleen liittolaisten käsiin. Kuitenkin ennemmin tai myöhemmin, tämä kaupunki olisi joutunut pois Punasilta, josta ansio, lankee Denikinin armeijan voimakkaalle hyökkäykselle, joka kiiruhti auttamaan Kolchakin tilannetta, joka oli tullut kriittilliseksi. Kolchakin onnettomuudeksi, Denikin alkoi hyökkäyksensä liian myöhään.

Toukokuun loppuolella Kolchakin armeijat, jälkeen vakavan tappion, alkoivat peräytymisensä, sekä Kazanin, että Samaran alueilta, heidän

keskuksensa joutuen Ufaan, jolla aikaa vihollisen hyökkäävä oikea siipi uhkasi Viatkaa, joka on tärkeä rautatie keskus yhdistäen Kotlaksen koillisessa ja Vologdan lännessä. Hyökkäjä ottaessaan Viatkan, yrittivät päästä yhteyteen liittolaisten Archangelin rintaman kanssa, siten auttaen Kolchakin pää-armeijan hyökkäystä Moskovaan. Liittolaisten täydellinen häviö pohjois rintamalla ja Siberian armeijan perääntyminen aina Ufaan asti, tappoi hyökkääjien suunnitelmat. Kolmas Siberian armeija, joka läheni Orenburgia etelässä, oli pakoitettu, kiitos Sovietin joukkojen menestykselle, perääntyen, jättämään kaupunkin (ja myöhemmin tuhottiin).

Kesäkuun 9 p. Ufa joutui Punasten käsiin, jälkeen kolme päivää kestäneen mitä hurjimman taistelun ja heinäkuun 2 p. Sovietin joukot voitettuaan vihollisen joukot Viatkan alueella, työnsivät vihollisen armeijaa itään päin ja valtasivat permin. Vihollisen perääntyminen oli niin pikaista ja pako niin nopeaa, että jo heinäkuun 16 p. Sovietin joukot ottivat Yekaterinburgin, 100 mailia itään Permistä. Samalla aikaa Punasten sissijoukkojen toiminta itä-Siberiassa tuli huomattavaksi ja Kolchakin armeijalle hyvin suureksi häiriöksi. Vaara uhkasi kuletuksliikettä rintaman takana ja kuten ilmoitettiin, noin 50,000 miestä käsittävä Puanen armeija otti haltuunsa Lenan kulta-alueet.

Sovietin armeija marssi voitokkaasti yli Ural Vuorten, ja käytännöllisesti, Kolchakin armeija sai tuntuvaan iskun ennenkuin Denikin hyökkäyksellään ehti häntä auttaa, jonka tarkoituksena oli päästä yhteyteen Kolchakin joukkojen kanssa ja jos olisi onnistunut, olisivat kummankin armeijat alkaneet yht'aikaa hyökkäyksen Moskovaa kohti. Käyttäen Brittiläisiä sotatankkeja ja ampumarpeita, vieläpä Brittiläisiä miehiäkin, Denikin, laajalla lakaisella hyökkäyksellään otti Kharkovin, Tzaritsinin, Bielgorodin ja Yekaterinoslavin, Petluran, Ukrainalaisen johtajan ottaessa Kievin Sovietin armeijalta.

Seurauksena siitä, Donin ja Doniezzin teollisuus alueet joutuivat vasta-vallankumouksellisten käsiin ja kesäkuun loppuun mennessä Denikin laski saaliinaan 22,000 vankia, 150 tykkiä, 350 konetykkiä ja lukemattomat määrät muita sotatarpeita.

Denikinin armeijan yllättävä menestys, kuiten-

kin osottautui vähäpätöisemmäksi, sillä vihollis-mielinen liike häntä ja Kolchakkia vastaan alkoi Causaassian ja Azerbaidjan tasavallan asukkaiden keskuudessa, jotka alueet sijaitsivat Denikinin rintaman takana, myöskin useat sissijoukot uhkasivat kulkuvälineitä armeijan asemapaikoille.

Huolimatta uhkaavasta vaarasta takanaan, Denikin edelleenkin hyökkäsi ja jokai armeijansa kolmeen eri osaan. Yhden, läntisen Kieviin, toisen, keskus divisioonan edetessä Kurskiin ja Orelliin, ja kolmanen, itäisen, Volgan vartta Kamishiin.

Sillä aikaa, elokuun keskivaiheilla, liittolaiset suunnittelivat vakavaa liikettä Pietaria vastaan ja louteinen hallitus muodostettiin jonka tarkoituksena oli kontrolloerata Pskovin, Novgorodin ja Pietarin piirejä. Kenraali Marsh toimi liittolaisten hyväksi ja venäläisen rahamiehen Lianozovin piti muodostaa ministeristö, johon häntä oli pyydetty nimitämään kenraali Judenichia sotaministeriksi. 350,000,000 rublaa painettiin Judenichin nimikirjoituksella ja Venäjän vapaaehtoisien armeijan varusti Britannia. Brittiläinen meriväki oli pakoitettu auttamaan Judenichin hyökkäystä. Vastaukseksi tähän liikkeeseen Sovietin joukot valloittivat pskovin elok. 27 p.3 Eversti stojakin, Balakkovichin staapi pääliikkö, yksi Judenichin kenraaleja, havaittiin syylliseksi sota-keudessa 1,000,000 rublan lahjam ottamiseen, josta summasta hänen piti luovuttaa osa linjataan Punasille.

Syyskuun ensimmäisellä puoliskolla, liittolaiset myönsivät pohjoisen armeijan täydellisen epäonnistumisen ja Brittiläiset joukot alkoivat vähitellen poistua Archangelin piireistä ja siitä lähtien on tämä rintama menettänyt sotilaallisen tärkeytensä.

Brittiläisen sanomalehti toimiston värien tiedonantojen vuoksi, on Amerikan kansa pidetty täydellisessä pimeydessä, tapahtumien suhteen Venäjän sota-teatterissa. Tämä johtui osaksi Lontoon kömpeläistä keksinnöistä, kiihoittaakseen niitten mieliä, jotka olivat liittolaisten kanssa samaa mielipidettä siitä, että Sovietti Venäjä täytyy kukistaa, ja osaksi Liittolaisten Kenraali Staapin, Venäjän vallatuilla alueilla vallitsevan todellisen tilanteen ymmärtämättömyydestä. Puute tärkeistä tiedoissa tässä suhteest, johtui pää-asiaa siitä seikasta, että vaikka liittolaiset

eivät olletkaan virallisesti sodassa Venäjän kanssa, niin he tiiviisti saartoivat Sovietti Venäjän, kutsuivat pois lähettiläänsä sieltä ja pidättivät heidän omista maissaan olevien Sovietti tasavallan edustajain tiedenannot, siten täydellisesti estäen itseään saamasta tietoja tapahtumista maassa, jonka kanssa he kävivät sotaa, nykyaikaisen sotatekniikan mukaan.

Esimerkiksi, syys- ja lokakuun ajalla, Sovietti hallituksen lopullisesta kukistumisesta laajasti julistettiin sanomalehdissä ja jälkeen lokakuun 10 p., jolloin Judenich alkoi kuuluisaa hyökkäyksensä Pietaria vastaan, tarumaiset raportit saavuttivat ihmisen mielikuvitusrikkaan luomakunnan taivaan.

Huomautettiin, että Kolchak, vaikka pakenikin itään Siberiassa, silti oli yhteydessä Judenichin ja Denikinin kanssa. Denikin jatkoi etenemistään, ilman Punasten vakavampaa vastusta. Veronezh jakursk joutuivat Denikinin käsiin. Kenraali Mamoutoff, kasakka johtaja onnistui pääsemään Sovietin joukkojen taakse, terroriseeraten Tambovin ja Kozlovin kaupunkit ja päästen 175 mailin päähän Moskovasta.

Toivoen, että Judenich ja Denikin onnistuisivat hyökkäyksessään, Kolchak alkoi taas hyökätä kolmella armeijallaan, ottaen taistelu kentälle kaikki voimat, jotka olivat hänen käytettävissään.

Sovietti Venäjä tällä kriittisellä hetkellä pysyi tyynenä, valmiina vastaanottamaan hyökkääjät, etukäteen varustetuilla tuoreilla joukoilla, joitten reservi joukkojen olemassa olo oli hyökkääjille tietämätön. Judenich in armeija alkoi voitokkaasti hyökkäyksensä Sovietin pää-kaupunkia vastaan. Jo lokakuun 14 p., jälkeen Yamburgin valloittamisen, joka on noin 75 mailia lounaiseen Pietarista, Judenichin etujoukot saapuivat Pietarin lähistölle ja jälkeen tulisen taistelun Sovietin armeijan kanssa, valloittivat Gatchinan, Tzarskoje Selon ja Krasnoje Selon.

Ilmoitettiin, että Kronstad oli kukistunut ja että Krassnaja Gorkan varusväki ja hyökätyn linnoituksen etuvarustukset olisivat antautuneet Brittiläiselle. Pskov oli jo Judenichin joukkojen käsissä.

Liittolaisten johtajain keskuudessa ei ollut vähintäkään epäilystä, uskossa, että Pietarin ja Moskovon antautuminen on vain muutaman viikon asia.

Sitä emme me uskomeet hetkeksikaan ja lopulta kielsimme Pietarin valloituksen mahdollisuuden, vihollisten taholta.

Denikinin armeijan tunkeutuminen syvälle Venäjälle, ei meitä ensinkään huolestuttanut. Ymmärsimme täydellisesti, että Sovietin Kenraali Staapi, onnistuttuaan pidättämään Denikinin taistelu linjan kummankin arimmaisen siiven, pakoitaisi sen keskittymään etelään Tulasta, jossa tuoreita joukkoja, oli keskitettynä ja jossa ratkaiseva taistelu voisi tapahtua. Lokakuun 8 p. Denikin valloitti Veronezhin ja Grafskajan, ottaen 15,000 vankia ja hänen ratsuväkensä tunkeutui aina 40 mailin päähän pohjoiseen Veronezhista. Mamontov 13,000 kasakansa kanssa lakaisi 150 mailia länteen Tambovista, teurastaen joukkotain paniikin valtaamaa kansaa ja lähettären sarjottain ulos, satumaisia raportteja sotilaallisesta menestyksestään, joka todellisuudessa ei voinut estää Denikin häviötä. Myöhemmin Tamboy, 250 mailia lounaaseen Moskovasta, joutui hyökkääjain käsiin. Sitten saapui meille uutiset, että Kiev, Kursk ja Tchernigoff ja viimein Orellikin, olivat kukistuneet vihollisen edessä ja että Denikinin armeija oli perustanut sotilaallisen keskuksensa Kharkoviin.

“Pääsimme Orelliin jälkeen muutamia päiviä kestaneen verisen taistelun, jossa muutamia Punasten divisioonaa hävitettiin. Kaupunkin asukkaat tervehtivät joukkoja, laskeutumalla polvilleen ja huutamalla, “Kristus on noussut!” — keroto Denikinin virallinen raportti. Samalla aikaa Ukrainassa, Sovietin armeijat jatkoivat järjestyntä perääntymistään koilliseen, ett'eivät Comeliin etenevät Puolalaiset olisi voineet katkaista heidän rintamaansa. Hyökkääjät asettautuivat Kieviin.

Denikinin armeijan asema näytti loistavalta, kunnes aivan äkkiarvaamatta, kenraali Petlura julisti sodan vasta-vallankumouksellisia vastaan, lokakuun 11 p., hyökäten Denikinin taistelu linjan vasenta siipeä vastaan, takaa päin.

Virallisten tiedon antojen mukaan oli kenraali Kolchakin asema Siberiassa “tyydyttävä”. Syyskuun alusta loppuun, Siberian armeija etteni keskimäärin noin 75 mailia, pitkin koko rintamaa ja kohtasi nyt vihollisten vakavaa vasta hyökkäystä. Siberian vasta-vallankumoukselliset ottivat noin 15,000 vankia, 100 konetykkiä ja 21 raskasta tykkiä ja lokakuun 13 p. “Koko Venäjän hallitus”

Tervetuliaiset

Kenr. Annanni Koshyur (oikealla) komentaen kunnian kaartia ja Sovietin lipun kantajia, jotka tervehtivät Yhdys-valloista karkoitettuja Suomen ja Venäjäjän rajalla.

Alexander Bergman (oikealla) keskustelee Sovietin virallisen vastaanotto komitean kanssa, johon kuuluu (vasem. Oik.) Sergius Czorin, Marie Andrevna ja Joseph Feinberg.

Omskissa, ilmoitti virallisesti Washingtoniin, että Bolshevikit pakenevat kaikilla rintamilla.

Mutta todellisuudessa, hyökkääjillä ei ollut turvallisuutta millään rintamalla, kuten oletettiin. Enemmät kuin 500 aseellista kapitanaa tapahtui Siperiassa v. 1919 kansan toimesta, joka oli myötätuntoinen Sovieteille ja Kolchakkia vastaan.

Sovietin Kenraali Staapin lopultakin onnistui keskittää armeijansa reservit eri hyökätyille rintamille, kohtaamaan hyökkääjiä. Mitään vakavampaa ryhmittymistä, tai joukkojen kulettamista yhdeltä rintamalta toiselle, ei tapahtunut. Oli si ollut epäviisasta heikentää yhtä rintamaa toisen hyväksi, ajalla jolloin vihollinen hyökkäsi kaikilla rintamilla. Sovieteilla oli ainastaan yksi tie menetellä vihollisen kanssa, nimittäin vastustaa vihollista, maan kaikilla taistelevilla voimilla:— Venäjän Sovietti armeijan sotilas reserveilla. Kuten ennemmin olemme maininneet, nämät reservi joukot olivat valmiin, osaksi keskitettyinä liikehtivän armeijan taakse, jo osaksi harjoutusten alaisina. Nyt ne kaikki lähetettiin rintamille.

Huolimatta von der Goltzin, Avaloff-Bermondin johtaman armeijan avusta jonka liikkeen Lättiläiset pysäyttivät Rjigan alueella, Judenichia kohtasi noin 125,000 Sovietti armeijan reservi sotilasta, jotka, kiitos heidän taitavalle sotajuonelle, ottivat Gdovin, Judenichin etenevän armeijan takana, siten estäen häneltä pakotien, jos hänen liikkeensä olisi epäonnistunut.

Lokakuun 27 p. mennessä, Sovietin joukkojen menestys oli jo huomattava. Lokakuun 29 p. koko Judenichin armeija pakeni epäjärjestyksessä, Sovietin voitokkaitten sotilasten ajaessa heitä säälimättömästi takaa.

Pietari oli pelastettu ja marraskuun 1 p. Trotzky virallisesti julisti, että vaara, joka uhkasi Venäjän pää-kapunkia oli täydellisesti ohi.

Lokakuun loppuun mennessä, Sovietin armeija, joka vastusti eteläisiä hyökkääjiä, oli valmiina yhleiseen hyökkäykseen pitkin koko rintamaa pohjoispuolelta Kievia, Tzaritziniin. Hyökkäyksen pääisku oli tähdätty Denikinin rintaman keskukseen, Tulan alueella ja samalla aikaa hyökkääjään vasenta siipeä vastaan ja marraskuun keskivaiheilla, jälkeen itsepäisen taistelun, Denikinin armeijan keskusjoukkue käytännöllisesti tuhottiin, Sovietin kasakkain ajaessa tulisesti takaa,

edeten 105 mailia kolmessa päivässä. Joulok. puolivälissä, punaset ottivat, Kharkovin, Etälä-Venäjän sotilaallisen avaimen, joutuneen Sovietin armeijalle, joka oli kyllin voikamas jatkamaan lyödyn vihollisen takaa-ajamista, kohti Azovin merta, jolla aikaa Causaasialiset heimot kappinoivat Denikiniä vastaan, vakasti uhaten hänen peräytyviä joukkojan. Muutamat Mustaja Azovin merten satamat olivat jo jouteuneet Punasten haltuun.

Joulukuun 23 p. sähkösanoman mukaan on Punanen armeija valloittanut Bakhmutin; noin 125 mailia itään Yekaterisoslavista, ratsuväen tunkeutu essa syvemmälle etelään.

Kenraalit Mamontoff ja Shkuro, ovat tulleet lyölyiksi. Marraskuun 20 p. joulukuun 20 p., Punaset valtasivat 125,000 neliö mailin laajuisen maa-alueen, yhdessä Kharkovin, Kievin, Poltavan ja 39 pienemmän kaupunkin kanssa ja ottivat 5,289 vankia ja 89 tykkiä. Näin pieni määrä vankeja merkitsee, että vihollisen takaa-ajo on ollut sellaista laadultaan, joka sotatieteessä tunnetaan "hävittäväksi takaa-ajoksi".

Samalla aikaa kenraali Petlura saarettiin Ukrainassa, etelään Berdicheffista. Denikinin joukkojen vaseman siiven jätteiltä katkaistiin yhteys pääjoukkojen kanssa. Odessassa- ja olivat pakoitettuja perääntymään luoteeseen, mahdollisesti Brestiin, Rovnon ja Kovellin kautta, tai osaan Lembergä, Galiciassa, siellä hakien Puolan ja Rumanian armeijan suojaa.

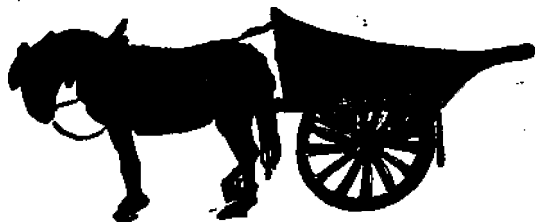
Bakhmutin valloituksen kuatta, Sovietin armeija, tuli käytännöllisesti Donietzin teollisuusalueen herraksi, jonka Sovietin armeija me netti vuosi takaperin.

Kolchakin armeijan kohtalo Siperiassa ei ollut yhtään lupaavampi, kuin kahden hänen liittolaisensa, Denikinin ja Judenichinkaan. Jälkeen tul-tuan lyödyksi Omskin länsi puolella, Kolchakin armeija alkoi kiivaan paon, itään Omskista, joka vähitellen muodostui sekamelskaksi ja Sovietin joukkojen voimakkaasti takaa-ajamana, jällellä olevat osat Siberian pakenevasta armeijasta käytännöllisesti sulivat Siberian lumikinoksiin.

Tomskin valloitus, joka ilmeitettiin muutama päivä sitten, oli uusi loistava voitto Sovietin aseille, vuoden 1919 loppuessa Sovietin armeijain täydelliseen voittoon, koko jättiläismäisellä, 80,000 kilometriä käsittävällä taistelu rintamalla.

Ainakin tähän asti ovat Sovietin armeijan toimet olleet suoria. Sen arvokkuuden vaikutus ja Soviitti Venäjän luoman inhimillisen joikeuden mukaisen hallituksen esimerkki, ovat synnyttäneet seuraksia jotka eivät ole suoranaisesti sotilaalisia, mutta kuitenkin suuresta sotilaallisesta merkityksestä. Vuoden loppuessa, New Yorkin sanomalehdet (joulukuun 29 p. aamuna) kertoivat, että rauhan neuvottelut Viron kanssa edistyivät

tydyttävästi, siten ennustaen yhden vasta-valtakumouksellisen liikkeen keskuksen rajoittamista; edelleen, että itsenäiset asetetut kumousliikkeet, kautta koko Itä-Siberian, katkaisivat Kolchakilta pakotien ja että Kolchakin hallitus oli kukistunut; ja viimeksi, että Euroopan sota teatterin luonaiselta rintamalta, Odessasta päätettiin, sillä Sovietin joukkojejn aavistettiin tulevan.

Ken unhoittaa voisi.

Kirj. Anna T.

Ken unhoittaa voisi nyt aikaa,
Joista vuodet ovat vierineet,
Monet hukkuneet hurmevirtaan,
Monet hääntyneet kyyneliin.
Monet kauniit kultaiset kutrit,
Harmaa hapsiksi muuttuneet.

Ken unhoittaa voisi nyt aikaa,
Kun elon viljaa niitettiin,
Mon' joutui aikuiseen hautaan,
Piennar turpeilla peitettiin,
Sankar' haudoilta kohoopi liljat,
Ne kosta vannoopi.

Vielä kerran koittavi aamu,
Työn jättiläinen kohoaa,
Hänen katseensa hehkuvi tulta,
Kätensä nyrkiin puristaa,

Saa valtajoukot vapisemaan,
Koston säilät kun vinkuaa.

Nyt kylvää hän siementä uutta,
Josta sato suurempi on,
Hän rakentaa palatsit uljaat,
Joss' juhliä on verraton.

Oi kansat te kärsineet joukot,
Sorrion alta jo nouskaa te,
Ja vaatikkaa tilille konnat,
Ovat kaikkeen syylliset ne.

Työn jättiläinen kansasta Venä'än,
Liittyi yhteen ja vapautui,
Säteet vaupauden maailmalle heittää,
Opas tiellä on vapaudan,
Kutsuu kansoja lippunsa juuren,
Mi verestä on punainen.